

Seed'n en de Berre bij Franky

Seed'n en de Berre zaten in de Vierschaar, en hadden net elk 4 Pale Ales en 3 Irisch Coffees op, als opwarmer voor een matige trainingsrit. Op dat moment, na het vluchtig taxeren van Tinekes tenu, deed Seed'n aan de Berre een intieme onthulling:

“Berre, ik moet je iets zeggen. Ik lijd aan serendipisme.”

“Serenwadde ?!” De Berre had van zijn kompaan al méér rare dingen gehoord, en was alzo al 't een en 't ander gewoon, maar het horen van dat serendinges maakte hem toch op slag ongerust. Het moest een ernstige aandoening zijn, anders zou Seed'n er niet over beginnen.

“Serendipisme. De gave om het niet gezochte te vinden.”

“Zeg Seed'n, wat is dat nu voor nen zever... als ge niets zoekt zult ge niets vinden, zo simpel is dat. En mocht ge niets vinden als ge iets zoekt, dan zijde nen sukkelaar, niets meer of niets minder... Enne, doet dat zeer, dat serendinges?”

“Maar Berre toch, ge zoekt het veel te filosofisch. In uw denken is niets iets: als het iets dat ge zoekt niets is, en als ge dan niets vindt, dan is hetgeen ge gevonden hebt iets, namelijk niets. Precies wat ge gezocht hebt. Neen, ik heb het over het vinden van iets dat niet gezocht wordt.”

De Berre trok eens aan zijn eigen oren om er zich van te vergewissen dat hij wel écht was en niet droomde, schartte eens aan zijn zeemvel, en riep Tineke om nog eens hetzelfde te brengen.

“OK,” riep Tineke, “maar niet overdrijven, hé, ge moet nog trainen!”
(Tineke ziet Seed'n en de Berre toch zo gaarne...).

“Awel,” zei Seed'n, “weettewadde, we zullen mijn gave ne keer experimenteel aantonen, zie. Laat ons een toerke doen met de velo, en naar niets zoeken. Ge weet nooit wat we vinden.”

Twee minuten later reden ze langs kronkelende binnenbaantjes en genoten ze van het golvende landschap om en rond Aalbeke. Almetnekeer riep Seed'n:

“Kijk ne keer hier, wat ik gevonden heb!”

In een hobbelig patattenveld, juist langs de graskant van de asfaltweg, lag iets omvangrijks dat er ook nogal zwaar uit zag.

“Ziede,” riep Seed'n met ingehouden stem, “niets gezocht, en toch gevonden!”

“Manneke,” gromde de Berre tegen het gevondene (hij had al lang in de mot dat daar iets menselijks moest liggen, alhoewel het geslacht niet duidelijk zichtbaar was), “wie zijde gij en wat doede gij hier? Wat voor een loebas zijt gij dat ge hier met uw gat omhoog zit en met uw wezen in de grond?! En ware het niet van uw gespierde billen en uw gevleesd middel, ik hield u voor een uitgeruide struisvogel in oudeventenbourkini...!”

“Ik ben Franky, en gaapt zo nie... of zoekte gulder iets misschien?!” Het klonk als een kanonschot.

De Berre, direkt in egestelling: “Wulder zoeken niets, en we vinden niets, namelijk gij. Hebt gij ook last van serendinges misschien?!”

“Helaba, wat gaat ’t zijn, dan? Ik overleef hier juist een tuimelperte al over de guidon van mijne velo, en gulder komt hier een beetje mee mij lachen?! Wacht ne keer een secondje, ik ga ne keer mijn maten roepen van WTC Oeselgem Onstpanning Verenigt! Ze kunnen nog niet ver zijn... ’t zal uw konte keren, als ze komen, want ze zijn met velen, zulle!” – Franky’s stem bulderde als een klokke Roeland, en het miek deftig wat indruk op Seed’n.

“Neem me niet kwalijk, meneer Franky, ik lijd aan serendipisme. Mijn maat hier gelooft het niet, maar nu misschien wel, en hoe is’t met u?”

Franky keek Seed’n aan als zag hij een verschijning van Pokemon zelve. Hij wreef wat aarde uit zijn neusgaten, en wou beginnen lamenteren over ’t zeer in zijn knoken, toen plots een bende van veertien man gelijk rovers uit het struikgewas opdoken, in zwartgroene strijdkledij. Seed’n oordeelde dat die ongetwijfeld van hetzelfde gild waren als Franky, en al vond hij de Berre wel nen beer, tegen een legertje woedende WTC-ers gaf hij hem toch geen kans.

Toen de voorman van de troep (ongetwijfeld een bouwvakker) naar voren schreed en baste: “Wat is dat hier? Zoekte gulder boel misschien?!” was het dit keer Seed’n die prevelde:

“Wij zoeken niets, meneer, wij vinden alleen maar...”

“Als ge hier niets zoekt, hebt ge hier ook niets verloren!”, onderbrak de voorman Seed’n op de hem eigen brutale wijze, “Scheert u weg, alvorens ik het bedwang over mijn gelederen verlies. Er zitten er hier met name bij die met niets kunnen lachen!”

Waarop Seed’n en de Berre ijlings het hazepad kozen, richting Vierschaar. Daar vonden ze zeker Tineke die op hen zat te wachten.

---oooOOOooo---